

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 10 •July• 2017 21:48• - •Last Updated•

••Monday•, 10 •July• 2017 21:54•

- அமரர் கலை, இலக்கிய விமர்சகர் வங்கட் சாமிநாதனின் 'நினைவுகளின் சுவட்டில்..' முதல் பாகம் டிசம்பர் 2007 இதழிலிருந்து, ஜூலை 2010 வரை 'ஐக்கிய நாடுகளின்' இணைய இதழில் (பழைய வடிவமைப்பில்) வளியானது. இது தவிர மலேசியப் பல அவரது கட்டுரைகள் அக்காலகட்டப்

ஐக்கிய நாடுகளின்'

இதழ்களில் வளியவந்திருக்கின்றன. அவை அனைத்தும் மீண்டும்

'ஐக்கிய நாடுகளின்'

'இதழின் புதிய வடிவமைப்பில் மீள்பிரசுரமாகும். - புதிவர்கள் -

ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச்சபை - 12

மாமாவிடம் டய்ஷன் பதிக்க வந்தவர்கள், ஏழெட்டுப் பேர் இருப்பார்கள். எங்கள் பள்ளியின் இறுதி வகுப்பாகிய எட்டாம் வகுப்புக்கு தரே வரை அரங்கு நடத்தும் பொதுப் பரிட்சையே தீர்மானிக்கும் என்ற காரணத்தால் டய்ஷன் பதிக்க வந்து சேர்ந்தவர்கள் அவர்கள். இரவு இரண்டு மணிநேரம் படிப்பார்கள். இது ஒரு மீண்டும் நான்கு மாதங்களாகக் கேட்கும். பற்றோர்களுக்கு தம் பையன்கள் எப்படியாவது கவர்ன்மென்ட் பரிச்சயில் பாஸ் செய்யவேண்டும். பள்ளிப் பரிட்சையாக இருந்தால் கவலை இல்லை. ஒரு வருஷத்திற்கு இரண்டு வருஷம் ஒரு வகுப்பில் படித்துவிட்டுப் போகட்டும் கவலை இல்லை. பெரும்பாலானவர்கள் பக்கத்துப் பட்டி தொட்டிகளிலிருந்து வருபவர்கள். விவசாய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். உள்ளூர் பையன்களோ, சிறு வியாபாரிகளின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். வத்தலக் குண்டுக்கு அனுப்பி ஹைஸ்கூலில் சேர்த்து அவன் படித்து என்ன கிழிக்கப் போகிறான். உள்ளூர்ப் படிப்பே போதும் என்று நினைப்பவர்கள். ஆனாலும் பாஸ் செய்து விடவேண்டும் என்று ஆசைப்படும் பற்றோர்கள். இந்த மீண்டும் நாலு மாசு டய்ஷனை வதைத்துக்கொண்டு மாமா படும் அவஸ்தை மிக பரிதாபமானது. இப்போது

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 10 •July•, 2017 21:48• - •Last Updated•, ••Monday•, 10 •July•, 2017 21:54•

நினைத துப் பாரக் கும் போது தான் அதன் பரிதாபம் மனதில் படுகிறது. என ஞாபகத் தில் டய்ஷன் சம்பளம் மாதம் ஒரு ரூபாய். அதை மாமா வாங்கப் பட்ட பாடும் பரம பாடாக இருக்கும். ஓவ்வொரு மாதமும் டய்ஷன் பபிக்கும் மாணவனிடம், "போய் உங்கய்யா கிட்டயிருந்து டய்ஷன் சம்பளம் கட்டு வாங்கிட்டு வாடா," ன்னு சொல்லி அனுப்புவார் மாமா. ஆனால் அந்த டய்ஷன் சம்பளம் ஒரு ரூபாய் தானாவும் வராது. சொல்லியும் வராது. "என்னடா உங்கய்யா கிட்டே கட்டியாடா, ஏன் சம்பளம் வாங்கீட்டு வரலே?" என்று மாமா கட்டார். "கட்டேனே சார், தரேன்னு சொல்லச் சொன்னாங்கய்யா," என்பது எல்லோரிடமிருந்தும் வரும் ஓரே பதிலாக இருக்கும். பள்ளிக்கூடச் சம்பளம் எட்டணா வாங்குவதே பரம பாடாக இருக்கும். அதில் டய்ஷன் சம்பளம் ஒரு ரூபாய் என்ன சூலபமாகவா வந்துவிடும்? பக்கத்து பட்டி தட்டிகளிலிருந்து வரும் விவசாயக் குடும்பங்களாகக் கஷ்டமாக இருக்கலாமோ என்னவோ. ஆனால் உள்ளூரில் ஜவூளிக்கடையும், மளிகைக் கடையும் வதைத் திருக்கும் வியாபாரிகளுக்கு அரையணாவோ ஒரு ரூபாயோ பபிப்பிற்கு என்று கையை விட்டுப் போக விடவது என்பது அவ்வளவாக மனம் சூலபத்தில் இடம் தரும் விஷயமாக இருந்ததில்லை. கடகைகளில் வலையை பாரக்கும் பையன்களிடமும் இதே விவகாரம் தான். சம்பளம் கட்டடால், "வலையைக் கவனி, சம்பளம் எங்கே போயிடுது. நீயும் இங்கதோன் இருக்கே, நானும் எங்கய்யும் ஓடிப் போறதில்லை. சம்பளத்துக்கு என்ன அவசரம் இப்போ?" என்ற கதை வசனம் ஓவ்வொரு மாதமும் ஒழுங்காகக் கேட்கும். ஆனால், மாமா பள்ளிக்கூடம் போகும் வழியில் கடையிலிருந்தே மாமாவாக்குக் குரல் போகும், "ஐயா பத்திலே துண்டு விழுந்தது அப்படியே நிக்கிதே? பாத்துச் செய்யுங்க" என்று. அவர் பையன் பள்ளிக்கூடச் சம்பள பாக்கி, டய்ஷன் சம்பளப் பாக்கி பற்றி பச்சேசே வராது. மாமாவும் அந்த சமயத்தில் அதைச் சொல்ல மாட்டார். "சம்பளப் பாக்கி வரவணே டியிருக்கு. அது வந்ததும் கொடுத்து அனுப்பறேன்" என்று கடையின் அருகே வந்து பதில் சொல்லி விட்டுப் பள்ளிக்கு நடப்பார். உள்ளூரில் எல்லோரும் தெரிந்தவர்கள். யாருடனும் சண்டை போடமுடியாது. பாக்கி வைப்பவர்கள், கடையில் கொடுக்காமலேயே காலம் தள்ளிவிடுகிறவர்கள் அவர்களாகவே இருந்தாலும் கூட. நாலு மாச டய்ஷன். இப்படியே போய் விடும். பரிடக்ஷ முடிந்ததும் ஸ்கூல் மீட்டிவிடும். அப்புறம் யார் கண்டார்கள் டய்ஷன் சம்பள பாக்கியை? மனேஜ்மென்ட் ஸ்கூல் அல்லவா? பள்ளிக்கூட வாத் தியார்கள் சம்பளத்திலும் அனகேமாக இந்த கதை தான். ஒன்றாம் ததே சம்பளம் கொடுத்தது என்பது அனகேமாக நடந்ததில்லை. பத்து பனிரண்டு ததே ஆகிவிடும். இதற்குள் மாமா பள்ளிக்கூடம் இருக்கும் ரோடிலேயே, தன் பெரிய விட்டின் முகப்பு திண்ணியில் உட்கார்ந்து கொண்டு பஞ்சாயத்து செய்து கொண்டிருக்கும் சூப்பய்யரிடம் மாமா எத்தனை தடவை கும்பிட்டுப் போட்டு "முதலாளி, இன்னும் சம்பளம் போடலையே, வாத் தியார்கள் கலெலாம் கஷ்டமா இருக்கும், சொற்ப சம்பளக் காரங்கலெலியா? என்பார். சூப்பய்யரும் சிரித்துக் கொண்டே தான் "அதுகென்ன போட்டுடறது," என்பார். அவ்வளவு தான் மாமாவாக்கு பதில் கிடைத்துவிட்டது. இனி அவர் பஞ்சாயத்துக்கு குறுக்கே நிற்கக்கூடாது. "என்ன சார், மாணேஜர் கிட்டே கட்டீங்களா?", என்று வாத் தியார்கள் எல்லாம் கேட்கும் களேவிகளுக்கு மாமா தான் பதில் சொல்லியாக வண்டும். இது நான் நிலக்கோட்டையில் இருந்த வரை அனகேமாக ஓவ்வொரு மாதமும் தவறாது நிகழும் கதை.

இந்த மாதிரியான நிலக்கோட்டை வாழ்க்கையில் மாமாவாக்கு சந்தோஷம் தரும் கணங்கள் இருந்தனவோ என்னவோ, தெரியாது. எனக்கு சில மகிழ்ச்சிதரும் கணங்களாக இருந்தன. அவை நிலக்கோட்டையை விட்டு நகர்ந்த நாட்கள். எட்டாம் வகுப்பு அரசு பொதுப் பரிட்சை எழுத வத்தலக் குண்டு போன நாட்கள் அவற்றில் ஒன்று. வத்தலக் குண்டு கவர்ன்மென்ட் ஹாஸ்கூலில் தான் பரிட்சை நடந்தது. அந்த ஒரு

•Written by - வங்கு கட்சாமிநாதன் -•

••Monday•, 10 •July•, 2017 21:48• - •Last Updated•, ••Monday•, 10 •July•, 2017 21:54•

சமயம் தான் நிலைக்கோட்டையிருந்து ஆறே ஆறு மலை துரத்திலிருந்து வத்தலக்குண்டுக்கு நான் போனது. அந்தப் பெரிய பள்ளிக் கட்டிடமும், எத்தனையோ சூற்று வட்டார பள்ளிகளிலிருந்து வந்த மாணவர்கள் பெரிய பெரிய ஹால்களில் நுழைந்து கணக்கில் உட்கார்ந்து பரிட்சை எழுதுவதும், எனக்கு பதிய காட்சிகளாக இருந்தன. எனக்கு அவையெல்லாம் பார்க்க மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று. பரிட்சை எழுதினோம். என்ன எழுதினேன் என்றெல்லாம் ஞாபகமில்லை. பரிட்சை எல்லாம் ஓரே நாளில் காலையிலும் மாலையிலுமாக முடிந்தது என்று தான் நினைக்கிறேன். ஏனெனில் நாங்கள் எங்கும் இரவு தங்கியிருந்ததாக நினைவில் இல்லை. அன்று மாலையிடை எல்லோரையும் சூற்றி உட்கார்வதோடு, பரிட்சைக் கேள்விகளை ஒவ்வொன்றாகக் கேட்டு நாங்கள் எழுதிய பதிலைச் சொல்லச் சொல்லி ஒவ்வொருவருக்கும் கிடைக்கக் கூடும் மார்க்குகளைக் கூறித் துக்கொண்டார்கள். என்னக் கேள்விகேட்கும் வாத்தியாராக வந்தவர் அம்பி வாத்தியார் தான். கட்சியில் மாமாவிடம் அம்பி வாத்தியார் சொன்னார். "கணக்கில் பயல் அறுபது மார்க் வாங்கிடுவான் சார்," மாமா சந்தோஷப்படுவார் என்று தான் அம்பி வாத்தியார் நினைத்தார். நானும் அப்படித் தான் நினைத்தேன். இரண்டு பேரும் பரிதாபகரமாக தோற்றோம். மாமாவைக் கட்டும் கோபம். "ஏண்டா கழுவதை, நீ 60 மார்க் வாங்குவதற்கு காடா வருஷம் பாரா உயிரைக் கொடுத்துச் சொல்லிக் கொடுத்தேன்?" என்று மாமா திட்ட ஆரம்பித்தார். திட்டினாரே ஒழிய அடிக்கவில்லை. எல்லோரும் பரிட்சை முடிந்த சந்தோஷத்தில் காராபிந்தியும் லட்டுவும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தோம். அதனிடையே தான் இந்த இரண்டாம் கட்ட பரிட்சையும் மார்க்கு போடலும், கட்சியில் காராபிந்தி லட்டுவோடு அர்ச்சனையும்.

என்னவானாலும் வத்தலக்குண்டு பிரயாணம் சந்தோஷமாகத் தான் இருந்தது. நான் பரிட்சையில் பாஸ் செய்துவிட்டேன். மார்க் என்னவாக இருந்தால் என்ன? அடுத்த வருடம் ஜூன் மாதம் மதுரையில் பதிக்கப் போகிறேன். அது வத்தலக்குண்டுவை விட மிகப் பெரிய ஊர். 32 மலை பி.வி.எஸ் பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்யலாம். இதற்கு முன் ஒரு முறை மதுரை போயிருக்கிறேன். மறேசுக் கோபுர வாசலில் வழியாக அதன் கட்சியில் இருக்கும் ஒரு தியட்டர் (அங்கு எப்போதும் ஆங்கிலப் படம் தான் காட்டுவார்கள். பெயர் மறந்து விட்டது, ரீ கல் என்று நினைக்கிறேன்), அது நோக்கிப் போகும் பாதையில் கொஞ்ச தூரம் நடந்தால் ஒரு பார்க் வரும். அதன் எதிரே ஒரு சந்து போகும். அந்த சந்தில் இரண்டாம் வீட்டில் மாமியின் அப்பா இருந்தார். அந்த வீட்டிலிருந்து கொஞ்ச தூரம் நடந்தால் செண்டிரல் சினிமா வந்துவிடும். அப்போது ஸ்ரீ வள்ளி ஓடிக் கொண்டிருந்தது என்று நினைவு. கோமல் சுவாமிநாதன் 1995லோ என்னவோ மதுரையில் நாடக/இலக்கிய விழா நடத்தியபோது என்னையும் அதற்கு அழைத்திருந்தார். அப்போது மதுரை காலஜை ஹாஸ்டலில் தங்கி இருந்தோம். அந்த சமயம் என் மாமியின் குடும்பம் இருந்த (வாடகைக் குடி தான்) அந்த பழைய வீட்டைப் பார்க்கும் ஆர்வம் எழுந்தது. என்னால் அந்த பழைய சந்தைக் கட்டகம் பிடிக்க முடியவில்லை.

மாமாவின் வசதிக் கூறவினாலும், அழுத்தும் வறுமையே காரணமாகவும், நிலைக்கோட்டையை விட்டு எங்கும் அதிகம் சென்றதில்லை. ஆறு மலை துரத்திலிருக்கும் வத்தலக்குண்டு பயணம், அங்கிருந்த 13 வருடங்களில் கிடைத்த அந்த ஓரே பயணம் சந்தோஷமளித்ததென்றால் பயணங்கள் எனக்கு எவ்வளவு அபூர்வமாகக் கிடைத்தன, அதன் காரணமாகவே அவை எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமளித்தன என்பதையே கிணக்கலாம். என் சந்தோஷத்தைப் பற்றியே பசிக்கொண்டிருக்கிறேன். மதுரையிலேயே, ஒரு பெரிய பட்டணத்தில் தங்கி பதிக்கப் போகிறேன் என்ற எண்ணமே என்னை வானத்தில் பறக்கும் பிரமையைத் தந்தது. ஆனால் மாமாவைக் அது ஒரு பெரிய சூமையாக இருந்தது. சாதாரணமாக நிலைக்கோட்டியில்

•Written by - வங்கட சாமிநாதன் -•

••Monday•, 10 •July•, 2017 21:48• - •Last Updated•, ••Monday•, 10 •July•, 2017 21:54•

அன்றாடப் பொழுது கழிவதே பெரிய பிரயத தனமாக இருந்தது மாமாவாகக் கூ. இதில் நான், சின்ன மாமா, பாட்டி மஃவரையும் மதுரையில் ஒரு தனிக் குடித்தனம் அமைத்து என்னையும் சின்ன மாமாவையும் ஹைஸ்கூலில் படிக்கச் சேர்ப்பது என்பது மாமாவாகத் தாங்க முடியாத சூழ்நிலை. என் சின்ன மாமா வத்தலக் கூண்டு ஹைஸ்கூலில் படித்த ஹைஸ்கூலில் அந்த வருடம் பெயில் ஆகிவிட்டதால் அங்கு படிக்க மாட்டனே என்று பிபிவாதம் செய்ய என்னையும் ஹைஸ்கூலில் சேர்க்க வேண்டியிருந்ததால் இரண்டு பரேயும் மதுரையில் சேர்த்துப் படிக்க வைப்பது என்று முடிவாயிற்று. பாட்டி எங்களுக்கு சமத்தைப் போடவாள். மாமா? மாமி அப்போது நிலக்கொட்டையில் இல்லை. சண்டை போட்டுக் கொண்டு மதுரையை வந்துவிட்டாள் மாமி. "நான் சமத்தைச் சாப்பிட்டுக் கொள்கிறேன், ஒரு வருஷம் தானே, இவன் ஸ்கூல் பன்னல் பாஸ் பண்ணட்டும் போறும்," என்று தீர்மானித்துவிட்டார் மாமா. இதற்குத் தன்கடசை பிள்ளை (என் சின்ன மாமா) யின் சார்பில் பாட்டியின் வற்புறுத்தலும் ஒரு காரணம். 21.11.07

ஐந்தெழுத்துப் பதங்கள் - 13

வீட்டு வாசலில் மாமாவுடன் பசிக்கொண்டிருந்தார் அம்பி வத்தியார். தற்செயலாக நான் அங்கு வந்து சேர்ந்தது, என்னைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டே, "மாப்பிள்ளை உணவுக்குப் போய் படிக்கப் போறாராக்கும்! இனிமேல் அவர் உணவாசிதான்." என்றார். அது சும்மா தமாஷாகப் பேசுவதாகவும் இருக்கும். கொஞ்சம் கிண்டலும் கலந்திருக்கலாம். நிச்சயமில்லை. ஆனால் எனக்கு அது சந்தோஷமான சமாச்சாரம் தான். நான் மதுரையைப் போய் படிக்கப் போகிறேன் என்பது எல்லோரும் பேசும் ஒரு விஷயமாகியிருந்தது, எனக்குச் சந்தோஷம் தான். அது என்ன மக்கியப் படுத்தி இல்லை. சின்ன மாமா மதுரையைப் போய் படிப்பது என்பது நிச்சயமானதும், எனக்கும் நிலக்கொட்டையில் எட்டாம் வகுப்புப் பிப்பு முடிந்ததும் மலேபடிக்க வளியே தான் போக வேண்டும் என்ற நிலையில், சின்ன மாமாவோடு ஒட்டிக்கொண்டு விட்டனே. ஆனால் எப்படியானால் என்ன, நான் மதுரையில் படிக்கப் போகிறேன். பெரிய நகரம் அது. நிறைய சூத்தலாம். வருஷம் பராவும் சூத்திக்கொண்டிருக்கலாம். அப்படியும் மதுரை அலுத்துவிடாது, அது பார்த்துத் தீர்ந்துவிடாது, என்ற எதிர்பார்ப்பும் பரபரப்பும் என்னில் பரவியிருந்தது. அத்தோடு, இன்னும் ஒரு பெரிய விஷயம். மதுரையில் பாட்டியும் சின்ன மாமாவும் தான் இருப்பார்கள். மாமா இல்லை. அவரது கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் நிர்ப்பந்தமும் இல்லை. நான் என் இஷ்டம் போல இருக்கலாம். ஒரு சூதந்திர பிறவியாக. எல்லாவற்றையும் விட இப்போது முதலில்

•Written by - வங்கட சாமிநாதன் -•

••Monday•, 10 •July•, 2017 21:48• - •Last Updated•, ••Monday•, 10 •July•, 2017 21:54•

அனுபவிக் க இருப்பது 30 மலை பஸ் பிரயாணம் . அதை நின்கை க நின்கை க மனத தில் ஓரே பரிபு . ஆனால் 2 மணி நேரம் தான் நீ பிக்கும் அந்த சூகம் . அது பற்றி அப்போது கவலை இல்லை.

வகை அரிதாகவே கிடத்தன எனக்குப் பிரயாண சந்தோஷங்கள் . இந்த 13 வருஷங்களில் பக்கத்தில் இருக்கும் வத்தலக்குண்டுக்கு ஓரே ஒரு முறை தான் போக வாய்த்தது . அதுவும் பரிட்சை எழுது . சின்ன மாமாவைக்கு எவ்வளவு அதிர்ஷ்டம் ! . வத்தலக்குண்டுக்கு கவர்ன்மெண்ட் போர்டு ஹைஸ்கூலில் பபிக்க சேர்ந்த பிறகு மீண்டு வருஷங்கள் தினம் காலையில் போனால் சாயந்திரம் வந்தால் போதும் . அவ்வளவு நேரமும் வத்தலக்குண்டில் கழிக்கலாம் என்றால் எவ்வளவு அதிர்ஷ்டம் சின்ன மாமாவைக்கு மாதிரி ! பக்கத்தில் இருக்கும் அணைப்பட்டு கட்ட பார்த்ததில்லை . இவ்வளவுக்கும் மாமா சுவாமிநாதன் வாமி பக்தர் , அவர் காலதெய்வம் . பின் ஏன் ஒரு தடவை கட்ட ஏன் மாமா அங்கு போனதில்லை ? அவர் போயிருந்தால் என்னையும் கட்டாயம் அழைத்துச் சென்றிருப்பார் . ஆனால் இப்போது அதைப் பற்றியெல்லாம் கவலை இல்லை . இப்போது ஒரு வருஷம் பாராவும் மதுரையில் இருக்கப் போகிறேன் . அதுவும் சூதந்திரமாக .

இதற்கு முன்னால் ஒரு நீண்ட பிரயாணம் , அதுவும் ரயிலில் போகும் அதிர்ஷ்டம் எனக்கு இருந்திருந்தது . இரண்டு வருஷம் இருக்குமா ? அல்லது மீண்டு வருஷங்கள் ஆயிடுத்தா ? எனக்கு பண்ணில் போட்டாகணும் . வயசாயிண்பிரக்கிறது . அப்பாவிடமிருந்து லெட்டர் வந்தது . எல்லோரும் உடையாளிர் போகணும் . உடையாளரில் அப்பாவும் அம்மாவும் இருக்கிறார்கள் . அந்த பிரயாணம் தொடங்கிய பிறகு தான் எவ்வளவு புது விஷயங்கள் அதில் அனுபவிக் க இருந்தன என்று தெரிந்தது . ஒரு பகல் பாராவும் ரயிலில் பிரயாணம் செய்யலாம் . அவ்வளவு தீரம் உடையாளிர் . முதலில் ஐந்து மலை தீரத்தில் இருக்கும் அம்மையநாயக்கன்குக்குப் போகவேண்டும் , அங்கு போய்த் தான் ரயில் ஏறவேண்டும் . அம்மையநாயக்கன்கு ரயில் ஸ்டேஷனுக்குப் பேர் கொடரைபோடும் . மதுரையிலிருந்தோ , அல்லது வடக்கே சென்னையிலிருந்தோ கொடகைகானல் போகிறவர்கள் , கொடரைபோடும் ஸ்டேஷனில் இறங்கி அங்கிருந்து ரோடும் வழியாக கொடகைகானல் போகவேண்டும் . அந்தக் காலத்தில் , பிரிட்டிஷார் ஆட்சி நடந்த காலத்தில் , சென்னை கவர்னர் , கொடகை காலத்தில் ஊட்டிக்கோ அல்லது கொடகைகானலுக்கோ தான் போய்த் தங்குவார்களாம் .

கொடரைபோடிலிருந்து செங்கோட்டா பாஸஞ்சர் வண்டியை பிபிக்க வேண்டும் . அது காலை 5.30 மணிக்கோ என்னவோ வரும் . அது ஒரு வண்டிதான் கும்பகோணம் போகும் . அந்த வண்டியைப் பிபிக்க வசதியாக நிலக்கொட்டையிலிருந்து பஸ் ஏதும் கிடையாது . குதிரை வண்டியில் தான் போகவேண்டும் . காலை நாலு அல்லது நாலரை மணிக் குதிரை வண்டி எங்கிருந்து கிடக்கும் ? மாமா முதல் நாள் சாயந்திரம் போய் நாடார் ஹைஸ்கூலுக்கு 10-15 வீட்டு தள்ளி இருக்கும் குதிரை வண்டிக் காரருக்குச் சொல்லி வகைகவேண்டும் . காலையில் 4 மணிக்கெல்லாம் வீட்டுக்கு வந்துவிடவேண்டும் , ரயிலைப் பிபிக்கவேண்டும் என்று . வீட்டில் 3 மணிக்கே எழுந்து எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்யப்படும் . ரயிலில் சாப்பிடுவதற்கு இட்லி , பூளியஞ்சாதம் , தயிர் சாதம் எல்லாம் தயாராகும் . வீட்டு ஓரே ரகளையும் , கொலாகலமுமாக இருக்கும் .

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 10 •July•, 2017 21:48• - •Last Updated•, ••Monday•, 10 •July•, 2017 21:54•

1942-லோ 1943-லோ சரியாக ஞாபகமில்லை. உபநயனத்திற்காக உடையாளர் பரோக ரயிலில் போனது. அது தான் எனக்கு ஞாபகமிருக்கும் முதல் ரயில் பிரயாணம். முதல் நாளிலிருந்து வீட்டு அல்லலோகப் பட்டாக்கொண்டிருக்கும். அதைச் செய்யக் கூடாதா, இதைச் செய்யக் கூடாதா, மக்கு மாதிரி இப்படி நின்னுண்டேயிருக்கியே, என்ற திட்டங்கள் மாமாவிடமிருந்தும், பாட்டியிடமிருந்தும் வந்துகொண்டேயிருக்கும். அதையெல்லாம் தாண்டி காலையில் நாலு நாலரமைனிக் குகுதிரை வண்டியில் உட்கார்ந்துவிட்டால் முதல் நாள் கட்டித் திட்டாக்களெல்லாம் மறந்து விடும். சில்லென்று இருக்கும் அந்த மூன் காலை இருட்டில் குகுதிரை வண்டி சவாரி சந்தோஷமாக இருக்கும். அது மட்டும் என்ன? பின் தொடர்வது எல்லாமே சுகமான விஷயங்கள் தான். முதல் தடவையாக சிறு பையனாக, ஒரு பகல் முழுதும் ரயில் பிரயாணம் செய்வது என்பது ஸ்வர்க்க அனுபவம் தான். அப்போதெல்லாம் மூன் பதிவு என்பதெல்லாம் இருந்ததில்லை. வகை வரவுகள் குகுதிரை வண்டிக்கு இருந்ததில்லை. பிசுபிசு வாங்கிக் கொண்டு கிடத்த காலி இடத்தில் உட்கார்ந்து கொள்ள வேண்டியதுதான்.

அந்த புதிய அனுபவத்தை நான் வகைவாக ரசித்தேன். ஒவ்வொரு சின்ன நிலையத்திலும் ரயில் நின்றது. கொட்டை ரோடத்தை தாண்டியதும், திண்டிக்குல வரை, பின் அதைத் தாண்டியும் கொஞ்ச தூரம் வரை, ரயில் பாதையின் இருபக்கங்களிலும் வகை துறத்திற்கு ஜவந்தி மலர்ந்திருக்கும். அல்லது திரைக்ஷபிர் செய்திருப்பார்கள். பந்தல் பந்தலாக படர்ந்திருக்கும் அந்த வளியில் திரைக்ஷபிர் பழங்கள் கொத்துக் கொத்துக்கத் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். இப்போது என்ன செய்கிறார்கள் திரையிலில்லை. அதன் பிறகு அந்த வழியில் பிரயாணம் செய்ததெல்லாம் ஓரிரும்புற இரவு நேரங்களில் ரயில் அந்தப் பகுதியைக் கடந்து விடும். இம்மாதிரி கண்ணாக்கெட்டும் தூரம் வரை ஜவந்திப் பிசுபிசு பார்த்தது முதல் அனுபவம். மிக சந்தோஷம் தந்த அனுபவம். உலகம் இப்படியெல்லாம் கட்டி அழகாக இருக்கிறதே, எல்லாமே நிலக்கோட்டைக்கு அப்பால் தானா? என்று நினைத்தேன். இம்மாதிரியான மலர் பரப்பை ஹாலந்து தசேத்தில், செய்திப் பட்டங்களிலும், இந்நாட்களில் நம் சினிமாக் காட்சிகளில் தான் டயட்டிப் பாட ஹாலந்து போவதால் பார்க்கக் கிடக்கிறது. ஹாலத்தில் காணுவது போன்று அபிவானம் வரை விஸ்தாரமான மலர் பரப்பல்ல, திண்டிக்குலலைச் சுற்றிக் காணப்பட்டது.

ஒவ்வொரு நிலையத்திலும் நின்று நின்று சின்று கொண்டிருந்தது வடிக் கையாகவும் சுவாரசியமாகவும் இருந்தது. எத்தனைபேர்கள், இறங்குவதுன் ஏறுவதுமாக. வடிக் கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு கட்டத்தில், அதாவது இரண்டு மீன்து நிலையங்களில் அடத்தடத்து நின்றுதும், மாமாவிடம் எப்போது ஊருக்குப் போகும் என்றாகட்டேன். "சாயந்திரமாத் தாண்டிப் போகும். அதான் சாப்பிடறதுக்கெல்லாம் எடுத்துண்டு வந்திருக்கே" என்றார். நான் இடையிட்ட எண்ணற்ற ரயில் நிற்கும் நிலையங்களை எண்ணத் தொடங்கினேன். மூப்பத்திலேன்றோ, மூப்பத்தி இரண்டோ எண்ணினேன் என்று ஞாபகம். இது அந்த 1942 அல்லது 1943 வருடத்தில் எண்ணிய கணக்கின் நினைவு தான். இன்னமும் இந்த எண்ணிக்கை எனக்கு நினைவில் பதிந்திருக்கிறது. சரிதானா, இவ்வளவு ரயில் நிலையங்கள் இருக்கின்றனவா என்று சரிபார்க்க ரயில் வகை அட்டவணைப் புத்தகத்தையே பார்த்தேன். அதில் வகை வண்டிகள் நிற்கும் நிலையங்கள் மாதிரிமே குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. ஆக, இந்த எண்ணிக்கை சரிதானா என்பது இப்போது தெரியாது. அந்த வயதில், முதல் அனுபவத்தில் எண்ணத் தோன்றிற்று. அது வடிக் கையாகவும் இருந்தது.

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Monday•, 10 •July•, 2017 21:48• - •Last Updated•, ••Monday•, 10 •July•, 2017 21:54•

பெரிய நிலையங்களில், அதாவது ரயில் சந்திப்புகளில் வண்டி அதிக நேரம் நின்றது. என ஞாபகத்தில் திருச்சி வந்ததும் மாமா எங்களையெல்லாம் சாப்பிடச் சொல்லிவிட்டு, "இதோ வந்து விடுகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு ரயிலை விட்டு இறங்கி வளையே போனார். வண்டி கிளம்புவதற்குள் திரும்பி வந்துவிட்டார். வந்த பிறகு தான் அவர் சாப்பிட ஆரம்பித்தார். பின்னர் நான் அவர் இறங்கிப் போனது எதற்கு என்று கட்டைத் தரிந்து கொண்டேன். அக்காலங்களில் நீண்ட தபீர் ரயில் பிரயாணங்களாகக் கட்டணம் அதிகம் என்றும் அதனால் தான் கொடரைபிலிருந்து திருச்சிக்கு ஒரு முறையும், பின்னர் திருச்சியில் இறங்கி கும்பகோணத்திற்கு மறுபடியும் எல்லோருக்கும் பிக்கட் எடுத்து வந்தார் என்றும் தரிந்தது. எனக்கு அவர் திருச்சியில் இறங்கியது தான் தரியும். இடையில் திண்டிக்குல்லிலும், பின்னர் தஞ்சாவூரிலும் ரயில் நிற்கும் நேரம் அதிகம் என்ற போதிலும், இப்படி அபிக் கபி இறங்கி பிக்கட் எடுப்பது சிரமம் என்றா, இல்லலை, இந்த சிரமத்திற்கு ஏற்ற பணம் மிச்சம் அதில் இல்லலை என்றா என்பது தரியாது. இப்போது எங்கும் அந்த மாதிரி சலுகைகள் கிடையாது அப்போது அந்த சலுகை இருந்தது இப்போது நினைத்துப் பார்க்க வேிக்கையாகத் தான் இருக்கிறது. சலுகைகள் கொஞ்சம் தலக்கீழாகத் தான் தோன்றுகிறது. ஒரு வளை அந்தக் காலத்தில் ஏழை மக்கள் ரயிலில் நீண்ட தபீர் பிரயாணங்களை மறக்கொள்வதில்லை என்றோ, அல்லது நீண்ட தபீர் பிரயாணம் செய்பவர்கள் கொஞ்சம் கட்ட கொடுத்தால் சௌகரியமாக பயணம் செய்யலாம் என்றோ, என்ன தரக்க நியாயமோ தரியவில்லை. அப்போது கொடரைபிலிருந்து கும்பகோணத்திற்கு ஒரு பிக்கட் காண கட்டணம் ஒரு ரூபாய் பத்தணா தான். இதில் மாமா திருச்சியில் இறங்கி பிக்கட் மறுபடியும் வாங்கி மிச்சம் பிடித் திருக்கக் கபியது எவ்வளவு அணாக்கள் என்று எனக்குத் தரியாது. அது சில அணாக்கள் அல்லது ஒரு ரூபாய்க்குக் கிட்டத்தட்ட இருக்கலாம். ஆனால் இங்கு நான் இதைச் சொல்லக் காரணம் ஒன்று, இந்த மாதிரியான வேிக்கையான சலுகைகள் அன்று இருந்தன. இரண்டு, என் மாமாவின் வருவாயில், இப்படி மிச்சம் பிடிக்கும் சில அணாக்களோ, அல்லது ஒரு ரூபாய் சொச்சமோ, பெரிய கணிசமான தொகையாக இருந்திருக்கிறது என்பதும் தான். இப்படி அணா அணாவாக கணக்கிட்டுச் செலவழிக்கும் நிலையில் இருந்த மாமா தான் என்னை இரண்டு வயதிலிருந்து மதுரையில் 9-வது பப்பிப் பிடியும் வரை பப்பிப் பித்தார். பின்னர் என் இடத்தை என் அடுத்த தம்பி எடுத்துக் கொண்டான். அவன் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி வரை பித்தான். அவன் பித்தது தரேந்ததும், அவனுக்கு அடுத்த தம்பியும் மாமாவிடம் தான் பிக்கச் சரேந்தான். அவனுக்கு மதுரையோ வத்தலக் குண்டோ போகத் தேவை இருந்திருக்கவில்லை. அவன் காலத்தில் நிலக்கோட்டையிலேயே ஒரு போர்டு ஹைஸ்கூல் தொடங்கப்பட்டு விட்டது.

வங்கட் சாமிநாதன் /16.12.07 "பதிவுகள்" ஜூன் 2008 இதழ் 102

•Written by - வன்கட சாமிநாதன் -•

••Monday•, 10 •July• 2017 21:48• - •Last Updated•

••Monday•, 10 •July• 2017 21:54•

